

Szócs Margit

KAF-NAK UTÓLAG

Amikor még indiánok voltunk,
Kolozsváron,
a hatos bentlakásnál
újraszervezted a csapatod,
tolldísz helyett lombos ágat
tekertél homlokunkra,
hogy a Főtéren átvágva
elvezess a Belvedere teraszára,
mert, ahogy mondtad:
az indiánnak olyan a tüzes víz,
mint táltosnak a parázs.
Az utca népe fejcsóválva bámult,
csatakiáltással rohantunk,
indiánszökdeléssel;
sokáig ültünk a Fellegváron,
alattunk félálomban
pislákkolt a város,
éjfélig szívtuk a békepipát,
s néztük, ahogy te, vezérünk,
kedves Dúl-Fúl,
füsttel írod versed az égre,
s a gomolygó betűk tovaszálltak,
sorokba rendeződve,
mint a vándormadarak.
Akkor, ott, felsejlett bennem,
hogy talán
az örök vadászmezőkön
versből vannak a fejfák.